

31971R1696

4.8.1971

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 175/1

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1696/71**z dnia 26 lipca 1971 r.****w sprawie wspólnej organizacji rynku chmielu**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 42, 43, 113 i 235,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

a także mając na uwadze, co następuje:

działanie i rozwój wspólnego rynku produktów rolnych wymaga ustanowienia wspólnej polityki rolnej w celu objęcia, w szczególności, wspólnej organizacji rynków rolnych, które mogą mieć różne formy w zależności od produktu;

wspólnotowa produkcja chmielu ma szczególne znaczenie dla gospodarki rolnej w niektórych regionach Wspólnoty; dla niektórych rolników z tych regionów przychody z produkcji chmielu stanowią znaczną część dochodu;

jako że w załączniku II do Traktatu nie wyszczególniono soków roślinnych ani wyciągów z chmielu, są one wyłączone z zastosowania zawartych tam postanowień dotyczących rolnictwa, aczkolwiek sam chmiel podlega tym postanowieniom; jednak biorąc pod uwagę, że produkty te są w szerokim zakresie substytucyjne, sytuacja taka szkodzi wspólnej polityce rolnej w odniesieniu do chmielu; środki dotyczące chmielu w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi, przyjęte na mocy art. 113, oraz zasady regulujące obrót chmielem, przyjęte na mocy art. 235, należy rozszerzyć na soki roślinne i wyciągi z chmielu;

handel międzynarodowy ma tradycyjnie wielkie znaczenie dla producentów i użytkowników chmielu we Wspólnocie; produkcja chmielu we Wspólnocie uzyskuje najwyższą rentowność głównie dzięki konkurencyjności na rynku światowym oraz dzięki elastycznej kontroli jakości i ilości produkcji dla kanałów zbytu; w tej sytuacji, nie należy wprowadzać żadnych poważnych zmian do wspólnej organizacji rynku, ale należy wprowadzić odpowiednie środki skierowane na poprawę jakości produktów i ochronę producentów przed obniżeniem obecnych standardów życia;

w całej Wspólnocie należy postępować zgodnie z przyjętą polityką jakości, stosując w tym celu postanowienia dotyczące certyfikacji oznaczenia pochodzenia oraz zasady zakazujące obrotu produktami nie posiadającymi certyfikatu, a w przypadku produktów przywożonych, produktami nie spełniającymi równoważnych, minimalnych wymagań jakościowych; należy przyjąć przepisy definiujące standardową jakość w celu stworzenia podstawy odniesienia w transakcjach handlowych i zagwarantowania zadowalającej przejrzystości rynku;

potrzebne są wystarczające informacje o stanie i perspektywach rozwoju rynku we Wspólnocie; w związku z tym, planowanie przyszłego rozwoju rynku może ułatwić to, że sprzedaż dużej części produkcji odbywa się w ramach umów zawieranych przed zbiorami, a nawet umów wieloletnich; dlatego też należy przyjąć przepis o rejestracji wszystkich umów dostawy szyszek chmielowych we Wspólnocie; jednak informacje te należy utrzymać w tajemnicy tak, aby zainteresowane osoby miały gwarancję, iż zgromadzone informacje wykorzystywane są wyłącznie w celach statystycznych i tym samym przyczyniają się do uzyskania w pełni obiektywnego obrazu;

⁽¹⁾ Dz.U. C 66 z 1.7.1971, str. 28.

w celu ustabilizowania rynków oraz zagwarantowania społeczności rolniczej dobrych warunków życia oraz odpowiednich cen za dostawy konsumentom, należy zachęcać do koncentracji podaży i wspólnego dostosowywania przez rolników swojej produkcji do potrzeb rynku;

w tym celu, organizowanie rolników w związki, które wymagają od członków przestrzegania wspólnych zasad prawdopodobnie pomoże w osiągnięciu celów wyznaczonych w art. 39 Traktatu; cele te można osiągnąć nie tylko poprzez organizowanie rolników w grupy producentów, ale również przez tworzenie związków tych grup;

w celu uniknięcia dyskryminacji wśród producentów oraz zagwarantowania jednności i skuteczności podjętych działań, należy ustalić dla całej Wspólnoty warunki, jakie muszą spełniać grupy producentów i związki grup, aby były uznawane przez Państwa Członkowskie; w celu uzyskania skutecznej centralizacji dostaw, w szczególności niezbędne jest, by grupy i związki były wielkości zapewniającej opłacalność i by grupa, związek lub producenci sprzedawali całą produkcję członków grupy przestrzegając wspólnych zasad;

należy przyjąć przepisy mające na celu umożliwienie utworzenia i funkcjonowania tych grup; w tym celu, Państwom Członkowskim należy umożliwić stosowanie pomocy częściowo finansowanej ze środków wspólnotowych; jednakże, kwotę tej pomocy należy ograniczyć, a przydział powinien być czasowy i degresywny, tak, by odpowiedzialność finansowa producentów stopniowo rosła;

niektóre plantacje chmielu wymagają dostosowania zarówno pod względem produkowanych odmian, jak i umożliwienia racjonalizacji operacji wykonywanych przy uprawie i zbiorze plonów; przyznając przez określoną liczbę lat specjalną pomoc grupom producentów, które zdecydowały się na takie przedsięwzięcie, należy umożliwić przestawienie plantacji chmielu na inne odmiany i przeprowadzenie reorganizacji;

w celu zagwarantowania producentom godziwych warunków życia należy przyjąć system pomocy; corocznie, po sprzedaży plonów Komisja musi przedłożyć Radzie sprawozdanie pozwalające Radzie podjąć decyzję o tym, czy ustanowić taką pomoc; pomoc można przyznawać, jeżeli sprawozdanie to wykaże, iż przychód z hektara nie jest wystarczający, mając na uwadze obecny stan i prognozowaną tendencję rynkową;

wnioskowane środki muszą umożliwić utrzymanie systemu przywozowego, w którym jedynym środkiem będzie Wspólna Taryfa Celna; taryfę tę stosuje się zgodnie z Traktatem od 1 stycznia 1970 r.;

środki te pozwalają na rezygnację z ograniczeń ilościowych na zewnętrznych granicach Wspólnoty; niemniej jednak, w szczególnych okolicznościach procedura ta może okazać się nieskuteczna; w takich okolicznościach, aby nie pozostawić wspólnotowego rynku bezbronnego wobec zakłóceń, jakie mogą wystąpić po usunięciu dotychczasowych ograniczeń przywozowych, Wspólnocie należy umożliwić bezzwłocznie podjęcie wszelkich niezbędnych środków;

od 1 stycznia 1970 r. w handlu wewnątrzspółnotowym automatycznie zabronione jest, na mocy postanowień Traktatu, nakładanie ceł lub opłat o równoważnym skutku i stosowanie ograniczeń ilościowych lub środków o równoważnym skutku; wreszcie, przy braku cen minimalnych na dzień 31 grudnia 1969 r., odwoływanie się do art. 44 Traktatu jest wykluczone począwszy od 1 stycznia 1970 r.;

przyznawanie pomocy części Państw Członkowskich uchylałoby skuteczności wszystkich środków regulujących wspólną organizację rynku; w odniesieniu do rynku chmielu, należy stosować postanowienia Traktatu umożliwiające oszacowanie pomocy przyznawanej przez Państwa Członkowskie i zakazanie pomocy, która nie jest zgodna z zasadami wspólnego rynku; jednakże, należy przyjąć przepisy o czasowym systemie pomocy państwowej wobec wieloletnich umów zawartych przed wejściem w życie wspólnej organizacji rynku;

Wspólnota, zgodnie z przepisami rozporządzeń w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, powinna odpowiadać za finansowanie wydatków poniesionych przez Państwa Członkowskie w wyniku zobowiązań powstałych ze stosowania niniejszego rozporządzenia;

przejście od obecnego systemu obowiązującego w Państwach Członkowskich do systemu ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu musi odbywać się na możliwie najlepszych warunkach; z tego powodu, niezbędne może być wprowadzenie środków przejściowych;

wspólna organizacja rynku musi uwzględniać, w tym samym czasie i w stosowny sposób, cele określone w art. 39 i 110 Traktatu;

w celu umożliwienia wprowadzenia w życie proponowanych przepisów, należy ustanowić procedurę ustalającą ścisłą współpracę między Państwami Członkowskimi a Komisją w ramach Komitetu Zarządzającego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Ustanawia się wspólną organizację rynku chmieli dla następujących produktów:

Nr kodu WTC	Opis towarów
12.06	Chmiel (szyszki chmielowe)

2. Zasady dotyczące obrotu i handlu z państwami trzecimi stosuje się także do następujących produktów:

Nr kodu WTC	Opis towarów
13.03 A VI	Soki i ekstrakty roślinne z chmielu

3. Dla celów niniejszego rozporządzenia,

- a) „szyszki chmielowe”: oznacza suszony kwiatostan, znany także jako szyszki, (żeńskiego) pnącego chmielu (*humulus lupulus*); kwiatostany te są zielonkawe – żółte, mają owalny kształt i mają łodygę kwiatu, a ich długość zawarta jest w przedziale 2–5 cm;
- b) „mączka chmielowa”: oznacza produkt otrzymany przez mielenie chmielu, zawierający wszystkie jego naturalne elementy;
- c) „mączka chmielowa z wyższą zawartością lupuliny”: oznacza produkt otrzymany przez mielenie szyszek chmielowych po mechanicznym usunięciu liści, łodyg, przylistków i osi kwiatostanu;
- d) „wyciąg z szyszek chmielowych”: oznacza skoncentrowane produkty uzyskane poprzez działanie rozpuszczalników na szyszki chmielowe;
- e) „mieszane produkty chmielowe”: oznacza mieszaninę dwóch lub więcej produktów, określonych powyżej.

TYTUŁ I

Wprowadzenie do obrotu

Artykuł 2

1. Produkty określone w art. 1, pochodzące ze zbiorów we Wspólnocie lub uzyskane z szyszek chmielowych ze zbiorów we Wspólnocie, podlegają procedurze certyfikacyjnej w odniesieniu do oznaczenia pochodzenia.

2. Certyfikat mogą otrzymać wyłącznie produkty:

- ze zbiorów w uznanych obszarach produkcyjnych lub uzyskane z produktów pochodzących z tych obszarów,
- należące do odmian znajdujących się we wspólnotowym wykazie odmian lub uzyskane z produktów pochodzących z tych odmian, i
- o jakości spełniającej minimalne wymagania jakościowe obowiązujące dla danego etapu obrotu.

3. Na wniosek Komisji, Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje dla każdego produktu ogólne zasady regulujące procedurę certyfikacyjną w odniesieniu do oznaczenia pochodzenia i daty stosowania tej procedury.

Artykuł 3

1. Produkty, określone w art. 1 i podlegające procedurze certyfikacyjnej w odniesieniu do oznaczenia pochodzenia, można wprowadzać do obrotu lub wywozić tylko wtedy, gdy posiadają certyfikat oznaczenia pochodzenia.

2. O środkach odstępujących od przepisu określonego w ust. 1 powyżej, można zdecydować zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20:

- a) w celu spełnienia wymagań handlowych niektórych państw trzecich; lub
- b) dla produktów przeznaczonych do zastosowań specjalnych.

Środki przewidziane w akapicie poprzednim:

- nie mogą uchybiać normalnemu obrotowi produktami, które posiadają certyfikat oznaczenia pochodzenia,

— muszą wiązać się z gwarancjami mającymi na celu uniknięcie pomyłek w związku z tymi produktami.

TYTUŁ III

Grupy producentów

Artykuł 4

1. Standardową jakość szyszek chmielowych zbieranych we Wspólnocie definiuje się na podstawie cech zewnętrznych i obiektywnych kryteriów.

2. Zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

Artykuł 5

1. Produkty określone w art. 1 pochodzące z państw trzecich można przywozić tylko wtedy, gdy ich normy jakości są przynajmniej równoważne minimalnym wymaganiom obowiązującym w obrocie takimi produktami zbieranymi we Wspólnocie lub ich pochodnymi.

2. Produkty określone w art. 1 uważa się za spełniające normy jakości określone w ust. 1, jeżeli mają świadectwo wystawione przez władze państwa pochodzenia i jest ono uznane za równoważne certyfikatowi oznaczenia pochodzenia.

Równoważność tych świadectw weryfikuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

3. Zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

TYTUŁ II

Umowy dostawy

Artykuł 6

1. Organy wyznaczone do tego celu przez każde Państwo Członkowskie rejestrują wszystkie umowy dostawy szyszek chmielowych produkowanych we Wspólnocie zawarte między producentem lub stowarzyszeniem producentów a nabywcą.

2. Umowy związane z dostawą określonych ilości po uzgodnionych cenach obejmujące okres jednych lub więcej zniw i zawarte przed 1 sierpnia pierwszego roku zniw objętych umową nazywa się „umowami zawartymi z wyprzedzeniem”. Umowy te rejestruje się oddzielnie.

3. Państwa Członkowskie okresowo przekazują Komisji dane statystyczne dotyczące rejestracji umów.

4. Dane uzyskane przy rejestracji można wykorzystywać wyłącznie dla potrzeb niniejszego rozporządzenia.

5. Zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

Artykuł 7

1. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia, „uznana grupa producentów” oznacza grupę producentów chmielu, uznaną przez Państwa Członkowskie zgodnie z przepisami ust. 3 i utworzoną z inicjatywy producentów, w szczególności dla celów:

- wspólnego dostosowania produkcji do wymagań rynku;
- ulepszenia produkcji poprzez przestawienie na inne odmiany i reorganizację plantacji chmielu;
- promowania racjonalizacji i mechanizacji upraw oraz zbiorów w celu poprawy rentowności produkcji.

2. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia, „uznany związek” oznacza związek uznanych grup producentów mający te same cele, co te grupy i uznany przez Państwo Członkowskie zgodnie z przepisami ust. 3.

3. Państwa Członkowskie uznają te grupy producentów i ich związki, które występują o uznanie i spełniają następujące ogólne warunki; takie grupy producentów i ich związki powinny:

- stosować wspólne zasady przy produkcji i obrocie (pierwszy etap obrotu);
- umieścić w swoich statutach postanowienie zobowiązujące producentów, którzy są zrzeszeni w grupach i uznane grupy producentów, które są zrzeszone w związkach, do:
 - albo wprowadzenia do sprzedaży całej produkcji, z której powodu są oni członkami grupy lub związku, zgodnie z zasadami dostaw i wprowadzania do sprzedaży ustanowionymi i kontrolowanymi, odpowiednio, przez grupę lub związek,
 - lub wprowadzenia do sprzedaży całej produkcji, w odniesieniu, do której są uznani, odpowiednio, przez grupę lub związek, w imieniu i na rzecz swoich członków, lub na rzecz członków, lub w imieniu i na rzecz grupy lub związku.

W zakresie odnoszącym się do grup producentów, zobowiązanie to nie dotyczy produktów:

- dla których producenci zawarli umowy sprzedaży lub udzielili opcji przed wstąpieniem do grupy, pod warunkiem, że przed przystąpieniem do grupy poinformowali grupę o zakresie i czasie obowiązywania zobowiązań umownych, a grupa zatwierdziła te zobowiązania,

- które producentom wolno wyłączyć ze sprzedaży poprzez grupę, po wstąpieniu do grupy, przy jednoznaczym przez nią zatwierdzeniu;
- c) udokumentować rentowność działalności gospodarczej;
- d) wykluczyć ze sfery swojego działania wszelką dyskryminację producentów lub grup we Wspólnocie, w szczególności na tle narodowości lub miejsca prowadzenia działalności;
- e) umieścić w swoich statutach przepisy mające na celu zagwarantowanie, że członkowie pragnący opuścić grupę lub związek, mogą to zrobić tylko po spełnieniu następujących warunków:
- przynajmniej trzy lata członkostwa w grupie lub związku,
 - zawiadomienie grupy lub związku o zamiarze wystąpienia przynajmniej dwanaście miesięcy przed wystąpieniem z grupy;
- f) mieć zdolność prawną niezbędną, stosownie do przepisów krajowego ustawodawstwa, do prowadzenia legalnej działalności gospodarczo-handlowej w zakresie swoich kompetencji;
- g) umieścić w swoich statutach obowiązek prowadzenia odrębnych ksiąg handlowych dla działalności będącej podstawą ich uznania.

4. Państwo Członkowskie, na którego terytorium grupa producentów lub związek ma swoją siedzibę, jest właściwe do uznawania grup producentów i ich związków.

5. Zasady stosowania niniejszego artykułu w szczególności te, które dotyczą warunków przewidzianych w ust. 3 lit. a) i c), przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie mogą przyznawać pomoc uznanym grupom producentów przez trzy lata od daty ich uznania w celu zachęcenia do tworzenia takich grup i umożliwienia ich działania. Kwoty takiej pomocy w pierwszym, drugim i trzecim roku nie mogą być wyższe niż, odpowiednio, 3 %, 2 % i 1 % wartości produktów wprowadzonych do sprzedaży, będących podstawą uznania grupy. Z tym jednak, że pomoc ta nie może w pierwszym roku być wyższa niż 60 %, w drugim 40 % i w trzecim 20 % kosztów zarządzania grupami producentów.

Do obliczania wartości produktów wprowadzonych do obrotu stosuje się standardową cenę dla każdego roku, wyznaczoną na podstawie:

- przeciętnej produkcji wprowadzonej do obrotu przez zrzeszonych producentów w czasie trzech lat kalendarzowych poprzedzających dołączenie do grupy,

- przeciętnych cen produkcji otrzymywanych przez tych producentów w tym samym okresie.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie mogą przyznawać grupom producentów pomoc dla transakcji przeprowadzonych najpóźniej 31 grudnia 1975 r., do maksymalnie 1 500 jednostek rozliczeniowych na hektar do wykorzystania na przestawienie uprawianych odmian i reorganizację plantacji chmielu, jak określono w art. 7 ust. 1 lit. b).

Artykuł 10

1. Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu na wniosek Komisji, przyjmuje ogólne zasady stosowania art. 8 i 9.

2. Szczegółowe zasady stosowania art. 8 i 9 określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

TYTUŁ IV

Pomoc dla producentów

Artykuł 11

Każdego roku przed 30 kwietnia Komisja składa Radzie sprawozdanie z sytuacji, odnoszące się do produkcji i wprowadzania do obrotu szyszek chmielowych.

W sprawozdaniu uwzględnia się, w szczególności, tendencje cenowe i rozwój w dziedzinie plantacji chmielu, produkcji oraz wymagań.

Artykuł 12

1. System pomocy ustanawia się dla szyszek chmielowych produkowanych we Wspólnocie.

2. Pomoc można przyznawać producentom w celu umożliwienia im uzyskania właściwego dochodu.

3. Przy ustalaniu kwoty pomocy na hektar, zróżnicowanej w zależności od odmiany, uwzględnia się następujące elementy:

- a) przeciętny dochód w porównaniu z przeciętnymi dochodami z poprzednich zbiorów;
- b) obecną sytuację i prognozowaną tendencję rynkową we Wspólnocie;

c) rozwój rynków zewnętrznych i światowe ceny rynkowe.

4. W przypadku, gdy ze sprawozdania określonego w art. 11 wynika, że istnieje ryzyko powstania strukturalnej nadprodukcji lub zakłóceń w strukturze dostaw na rynku szyszek chmielowych we Wspólnocie, przyznanie pomocy można ograniczyć do kwoty odpowiadającej danemu obszarowi na podstawie przeciętnego obszaru upraw w trzech latach poprzedzających analizowany rok.

5. Kwotę pomocy obowiązującą dla obszarów związanych ze zbiorami z ubiegłego roku ustala się przed 30 czerwca, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 13

1. Pomoc przyznaje się producentom dla zarejestrowanych obszarów, z których zebrano plony.

Państwa Członkowskie wyznaczają organy upoważnione do rejestracji obszarów oddanych pod uprawę, dla każdego producenta, i które odpowiadają za kontrolę oraz aktualizowanie rejestru.

2. Dla celów niniejszego artykułu, Państwa Członkowskie mogą traktować uznaną grupę producentów jako pojedynczego producenta.

3. Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu na wniosek Komisji, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego artykułu.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

TYTUŁ V

System handlu z państwami trzecimi

Artykuł 14

Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia lub gdy Rada podejmie decyzję o dopuszczeniu odstępstwa, stanowiąc na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania opłaty o skutku równoważnym z cłem;
- stosowania ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równoważnym.

Artykuł 15

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu, wspólnotowy rynek produktów określonych w art. 1 doświadcza zakłóceń lub zagrażają mu poważne zakłócenia, które mogą zagrazić

celom art. 39 Traktatu, można zastosować odpowiednie środki w handlu z państwami trzecimi do czasu ustąpienia takich zakłóceń lub zagrożeń.

Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu na wniosek Komisji, przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego ustępu i definiuje przypadki, w których Państwa Członkowskie mogą przedsięwziąć środki ochronne, oraz określa limity.

2. W przypadku zaistnienia sytuacji opisanej w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję co do niezbędnych środków; środki te podaje się do wiadomości Państw Członkowskich i są one bezzwłocznie stosowane. W przypadku otrzymania wniosku od Państwa Członkowskiego, Komisja podejmuje decyzję w ciągu dwudziestu czterech godzin od otrzymania wniosku.

3. W ciągu trzech dni roboczych od dnia zawiadomienia, każde Państwo Członkowskie może zaskarżyć do Rady środki, co do których Komisja podjęła decyzję. Rada zbiera się bezzwłocznie. Może ona zmienić lub uchylić te środki działające zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu.

TYTUŁ VI

Przepisy ogólne

Artykuł 16

Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do produkcji i handlu produktami wyszczególnionymi w art. 1 ust. 1 stosuje się art. 92, 93 i 94 Traktatu.

Pomoc przyznana przez Państwo Członkowskie producentom szyszek chmielowych może być utrzymana przez okres obowiązywania umów zawartych przed datą wejścia w życie tego rozporządzenia, w zakresie, w jakim pomoc ta jest wyższa od kwoty pomocy przyznanej przez Wspólnotę przewidzianej w art. 12. Okresu udzielania pomocy nie można przedłużyć.

Artykuł 17

1. Przepisy niniejszego rozporządzenia odnoszące się do finansowania wspólnej polityki rolnej stosuje się do rynku produktów określonych w art. 1 ust. 1 od daty wejścia w życie systemu przewidzianego przez niniejsze rozporządzenie.

2. Środki przewidziane w art. 8 i 9 stanowią wspólne środki w rozumieniu art. 6 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 94 z 28.4.1970, str. 13.

3. Sekcja Orientacji EFOGR zwraca Państwom Członkowskim 25 % kwalifikujących się wydatków, które zostały poniesione w odniesieniu do działania przewidzianego w art. 8 i 50 % kwalifikujących się wydatków poniesionych w odniesieniu do działania przewidzianego w art. 9.

4. Wnioski o zwrot wydatków odnoszą się do wydatków poniesionych w ciągu jednego roku kalendarzowego i składa się je w Komisji przed 30 czerwca następnego roku.

5. Szacunkowy koszt wspólnych środków EFOGR wynosi 1,6 miliona jednostek rozliczeniowych.

6. Czas przeprowadzenia działania, określonego w art. 8, ograniczony jest do okresu pięciu lat licząc od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

7. Szczegółowe zasady stosowania ust. 3 przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 13 rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

Artykuł 18

Państwa Członkowskie i Komisja przekazują sobie nawzajem informacje konieczne do stosowania niniejszego rozporządzenia. Reguły przekazywania i rozpowszechniania takich informacji przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 20.

Artykuł 19

1. Ustanawia się Komitet Zarządzający ds. Chmielu (odtąd zwany „Komitetem”), w którego skład wchodzi przedstawiciele Państw Członkowskich. Komitetowi przewodniczy przedstawiciel Komisji.

2. Głosy Państw Członkowskich w Komitecie ważne są zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Artykuł 20

1. W przypadkach, gdy wymagane jest postępowanie zgodne z procedurą określoną w niniejszym artykule, przewodniczący, z własnej inicjatywy, bądź na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego, przedstawia sprawę Komitetowi do rozpatrzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 lipca 1971 r.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt wnioskowanych środków. W terminie ustalonym przez przewodniczącego w zależności od pilności sprawy, Komitet wydaje opinię o tych środkach. Opinię przyjmuje się większością dwunastu głosów.

3. Komisja przyjmuje środki, które stosuje się bezzwłocznie. Jednakże, jeżeli środki te nie są zgodne z opinią Komitetu, Komisja natychmiast zawiadamia o tym Radę. W takich okolicznościach, Komisja może odroczyć termin wejścia w życie przyjętych przez siebie środków o nie więcej niż jeden miesiąc od daty takiego zawiadomienia.

Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może podjąć inną decyzję w ciągu jednego miesiąca.

Artykuł 21

Komitet może rozpatrzyć każdą inną sprawę wniesioną przez przewodniczącego z własnej inicjatywy, bądź na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

Artykuł 22

Niniejsze rozporządzenie należy stosować w sposób uwzględniający jednocześnie cele ustanowione w art. 39 i 110 Traktatu.

Artykuł 23

Jeżeli środki przejściowe okażą się niezbędne do umożliwienia przejścia od dotychczasowego systemu w Państwach Członkowskich do systemu przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności w przypadku, gdyby wprowadzenie nowego systemu w przewidzianym terminie napotkało na poważne trudności, środki takie przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 20. Środki te stosuje się najpóźniej do 31 lipca 1972 r.

Artykuł 24

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Przepisy art. 11, 12 i 13 stosuje się po raz pierwszy w stosunku do zbiorów z 1971 r.

W imieniu Rady

A. MORO

Przewodniczący